temmale isse monnikord sutäit wina kört-
sust kojo tua, kui ta agga isse mitte ei tah-
haks körtso miñna ja seäl teistega hullo ello
piddada.

Juhhan piddas kolm näddalat, mis ta
olli lubband, ja ei läinud mitte körtso, Ag-
ga seäl küllas, kus Juhhan ellas, olli se
wiis, et warrul, talgude ja pulmade jodul
ikka kangeste piddi wina jodama. Juhhanit
palluti ka nüüd pulma. Temma wan-
nad sõbbrad kellega temma muido körtsis
olli jonud, ollid ka seäl, ja jõiwäd ja öis-
kasid kui hullud innimessed. Need hakka-
sid nüüd Juhhanit naerma, ja ütlesid:
„waat nüüd on Juhhan õige pühha mees!
Nüüd ta ei tohhi ennam jua. Kirriko is-
sanda nomimisse läbbi on ta waggaks in-
nimesseks sanud!“ Juhhan kulis sedda;
temma wannad himmud tousid; temma
mõtles: ükskord ei olle mitte iggakord;
hakkas joma, ja jõi ni kaua, kuñni ta täis
olli kui pil. Nüüd said wannad himmud
jälle woimust temma ülle. Ta jõi nüüd
jälle igga päwal kui eñnegi, ja weel hulle
minne otsego olleks temma tahtnud omma
süddame tuñnistust wina sisse ärrauppu-
tada. Joobnust peast aias ta rummalad
juttud, hakkas sõimama ja riidlema, sai
pekksa ja peälegi weel kohto ees nuhtlust.
Temma maia piddaminne läks nurja, ja
wimaks woeti temma maia ja maad temma
käest ärra. Se ülle läks temma koggone
hulluks, sattus joobnust peast krawi, ja
murdis ommo kaela. Kohtowannemad
ei lasknud tedda mitte kirriko aeda matta,
waid tedda pandi kirriko aia tahha ühhe
augo sisse, sepärrast' et temma mitte
kui moistlik innimenne ei ellanud. Ei üks-
ki nutnud temma pärrast' egga kahhetsenud
temma surma. Sest temma naene olli
jo murre pärrast surnud, ja temma lapsed
hulkusid kerjamas. Kaks Poega ollid wan-
gi tornis koerusse pärrast; sest nende issa,
tes isse jomisse läbbi olli hukka läinud, ei